

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex euangelio secundum Ioannem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

σαρκί, ἧ καὶ ἡ κτίσις ὑβριζομένη
καὶ ἔχον ἵνα σωωρθίζετο.

carne, quo tam contumeliose tra-
ctato, ipsa quoque creatura quo-
dammodo ira & indignatione ef-
ferabatur.

Εκ τῆς κτ' Ἰωάννου β' αλ-
γελίου.

Ex euangelio secundum
Ioannem.

ΑΥΤΟΣ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκ τῆς
σάρκος αὐτὸν αὐτοῖς, διὰ τὸ
αὐτὸν γνώσκων πάντα· καὶ ὅτι οὐ
χρῆσθαι εἶχεν, ἵνα τις μὴ πῦρ ᾖ
τῆς ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνω-
σκε, ὅτι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.] *Ἐπεὶ θεὸς
γέγραπται· ὅτι ὁ πλάσας καταμό-
νας τὰς καρδίας αὐτῶν. καὶ αὐτὸς
δὲ που Φησὶ· μὴ ἀπ' ἐμοῦ κρυβή-
σει τῷ· εἰ δὲ πάντα Χεῖρος ὁπίσ-
ταται, καὶ οἶδε τὰ ἔκρυπτον, πῶς
ἐκ ἀνθρώπου, ὡς καρδίας ἐπέλαβον
καὶ νεφροῖς;*

Υμεῖς προσκυνοῦτε ὃ ἐκ οἶδα-
τε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἶδα-
μεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῆς Ἰουδαίων
ἔστιν.] ἀκούετε, ὅτι πᾶν σωτηρίαν
ἐκ τῆς Ἰουδαίων ἐστὶν Φησὶ; καίτοι σω-
τήρα θεὸν ἐπεγράψαμεθα. σέσω-
κε γὰρ ἡμᾶς οὐ πρέσβις, ἐκ ἀγγε-
λῶν, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κύριος, καὶ τὰς
γραφάς. ἀνόμασαι γὰρ Χεῖρος Ἰη-
σοῦς, γεγονὼς ἐξ Ἰουδαίων καὶ πᾶν
σαρκὰ. Ἰησοῦς γὰρ μὲν ἐρμηνεύεται
σωτηρία. αὐτὸς οὖν ἄρα ὄντι ἡ ἐκ
τῆς Ἰουδαίων σωτηρία. ὡς καὶ εἰ
γέρονε σαρκὶ ὁ λόγος, καὶ ἐπέλαβε-
το σπέρματος Ἀβραάμ, θεὸς ὄντι καὶ
μὴ σαρκός.

Ἀμὲν ἀμὲν λέγων ὑμῖν, ὃ π-
σθίων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα, ἃ ἐγὼ ποιῶ,
καὶ κενὸν ποιήσει, καὶ μείζονα τού-
των ποιήσει· ὅτι ἐγὼ πατρὸς πατέρα
μου προσκύνομαι. καὶ ὃ, ἡ ἀν' αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω.]

Concil. Tom. 5.

Y ij

IESVS autem non credebat semet-
ipsum eis, eo quod ipse nosset om-
nes, & quia opus ei non erat ut quis
testimonium perhiberet de homine.
Ipse enim sciebat, quid esset in homi-
ne. De Deo scriptum extat:
Qui finxit sigillatim corda eorum.
Et ipse alibi ait: *Non celabitur a
me omnino quidquam, Si ergo
Christus omnia intelligit, & omnia
quæ sunt in homine exacte
nouit, utpote scrutans eorum
corda & renes; quomodo non est
Deus?*

*Vos adoratis quod nescitis, nos
adoramus quod scimus: quoniam
salus ex Iudæis est.* Audis salutem
ex Iudæis esse asserentem. Atqui
Deum saluatorem nobis adscri-
psimus, eique nomina dedimus.
Saluauit enim nos non legatus,
non angelus, sed Dominus ipse,
secundum Scripturas. At Chri-
stus qui secundum carnem ex Iu-
dæis natus est, Iesu nomenclatu-
ram fortitus est. Iesu autem no-
men interpretatum salutem fo-
nat. Ipse itaque Christus est salus
illa, quæ ex Iudæis profecta est.
Quamobrem licet Verbum caro
factum sit, & semen Abrahæ ap-
prehenderit; Deus nihilominus
cum assumpta carne permanfit.

*Amen amen dico vobis, qui cre-
dit in me, opera quæ ego facio, & ipse
faciet, & maiora horum faciet: quia
ego vado ad Patrem. & quodcum-
que petieritis in nomine meo, hoc fa-*

Ioan. c. 2.
v. 24.

Psalom. 34.
v. 15.

Jerem. c. 17.
v. 10.

Ioan. c. 4.
v. 22.

Isai. c. 63.
iuxta LXX.

Ioan. c. 14.
v. 12.

ciam. Ad Patrem se abire denuntiat, cum tamen Deus natura Filius sit, ipseque omnia impleat. Abscedit enim secundum humanam naturam. At vero licet ut homo in cælum assumptus sit; ut Deus tamen supplicum vota se auditorum promittit, si in nomine illius supplicauerint. Iam cui queso verius conuenit sanctorum postulatis satisfacere, eorumque votis ac desiderijs respondere, quam soli vero ac natiuo Deo?

Ioan. c. 15.
v. 16.

Non vos me elegistis: sed ego elegi vos, & posui vos ut eatis, & fructum afferatis, & fructus vester maneat; ut quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, det vobis. En pari se cum Deo & Patre potestate pollere, pariaque eidem præstare posse nusquam non inculcat. Dixerat enim; Quodcumque petieritis in nomine meo, faciam. nunc autem ait; Quodcumque petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Numquid ergo scorsum aliqua dilargitur Pater absque Filio, aut Filius rursus scorsum sigillatimque impertitur nonnulla absque Patre, ita ut a duobus diis præstentur, quæ sancti effragitant? Absit, absit: vnus enim est Deus Pater, & vnus item Dominus Iesus Christus. Distribuit namque Pater dona per Filium in Spiritu sancto; verumtamen postulatio in precibus fit per Iesum Christum. Porro Domini Iesu nomine accipimus & designamus Verbum hominem factum.

Ioan. c. 16.
v. 23.

In illo die me non rogabitis quidquam. Amen amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Petite, & accipietis, ut gaudium vestrum sit plenum. Hæc eandem sententiam cum

* *πορεύεται, Φησί, πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τοὶ υἱοὶ τοῦ θεοῦ ὑπακούοντες τῷ υἱῷ, καὶ αὐτὸς ὁ πᾶντα πληροῦν. πορεύεται γὰρ αὐθροπίνως· ἀνελήφθη γὰρ εἰς τὸ οὐρανόν. ἀλλ' ὡς θεὸς ἐπαγγέλλεται πληροῦν τὰ αἰτήματα τῶν προσευχόμενων, εἰ ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ποιούντες τὰς λιτάς. εἶτα ἴναι δὲ πρὸς τοὺς μάλλον τὸ πληροῦν δίχα ἀγίων, καὶ χαρίζεσθαι τὰ αἰτήματα, πλὴν ὅτι μόνου τοῦ καὶ φύσιν καὶ ἀληθῶς ὄντι θεῷ;*

Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξατε· ἀλλ' ἐγὼ ἐξελέξαμην ὑμᾶς, καὶ ἐθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, καὶ καρπὸν φέρετε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη· ἵνα ὁ, ὃς ἐὰν αἰτήσῃ τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματι μου, δῶ ὑμῖν.] ἰδοὺ πανταχοῦ δεικνύσιν ὅτι τὰ ἴσα μετ' ἐξουσίας ἐνεργεῖ τῷ πατρὶ. ἔφασκε γὰρ ὅτι ὁ ἐὰν αἰτήσῃ ἐν τῷ ὀνόματι μου, ποιήσω. νυνὶ δὲ φησιν ὁ, ὃς ἐὰν αἰτήσῃ τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματι μου, δώσῃ ὑμῖν. ἄρα οὐκ ἴδια μὲν δίδωσιν ὁ πατὴρ δίχα τῷ υἱῷ, ἴδια δὲ καὶ ἀνά μέρος ὁ υἱὸς δίχα τῷ πατρὶ; ἐκ οὗ παρά δύο θεῶν τοῖς ἀγίοις τὰ ἐν δίχα αἰτήματα; ἀλλ' οὐχ οὕτως ἐχθ' αὐτὰ, μὴ γήνοιτο· εἰς γὰρ θεὸς ὁ πατὴρ, καὶ εἰς κύριος Ἰησοῦς Χριστός. διανέμει γὰρ ὁ πατὴρ δι' υἱοῦ τὰ ἀγαθὰ ἐν πνεύματι. πλὴν ἢ αἰτίαις ἢ ἐν προσευχαῖς ἐν κυρίῳ Ἰησοῦ καὶ κύριος Ἰησοῦς ὁ ἐν ἀποδοχῆς νοεῖται καὶ ὀνομάζεται λόγος.

Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ ἐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν· ἀν' ὃς αἰτήσῃ τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματι μου, δώσῃ ὑμῖν. αἰτήτε, καὶ λήψετε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἢ πεπληρομένη.] ἐν ἴσῃ καὶ τὸ τοῖς

ANNO
CHRISTI
431.
* *τε. πρὸς
ἀπὸ θεοῦ τ.
7. 7.*

* *ἡ δὲ
παιδί.*

ANNO
CHRISTI
431.

αἰωτέρα βραχὺ διανοία κείσεται, καὶ ἡ ἐφεξῆς ὁμοίως. ἔρχεται οὕτως. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματι μου αἰτήσατε καὶ οὐ λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ ἐροῦν ὑμῖν τὸ πατέρα. αὐτὸς γὰρ ὁ πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιληκατε, καὶ πεπεσώκατε ὅτι ἐγὼ πατὴρ τῶ πατρὸς Ἰσραὴλ.

Αὕτη δὲ ἔστιν ἡ αἰώνια ζωὴ, ἵνα γινώσκωσιν σε τὸ μόνον ἀληθινὸν θεόν, καὶ ὃν ἀπέστλας Ἰησοῦν Χριστόν. ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς μόνου καὶ ἀληθινοῦ θεοῦ σωεξέρχεται τε καὶ σωεσθάνειν ἀνάγκη πᾶσι ἐπιγνωσιν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ζωῆς τῆς τοῦ αἰώνου προξενεῖ. πῶς οὐχ ἀπίστων εἰσάρχεται, ὅτι θεὸς ἔστιν ἀληθῆς ὁ Χριστός; γέροντες γὰρ σαρκὸς ὁ λόγος, καὶ μεμύηκε λόγος.

Ἴνα ὁ κόσμος πισθῶσιν ὅτι σὺ με ἀπέστλας. καὶ γὰρ πᾶσι δόξαν, καὶ δέδωκα μοι, δέδωκα αὐτοῖς ἵνα ᾧσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν. ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοί. ἵνα ᾧσι τετελειωμένοι εἰς ἐν. ἀκριβῆ τῆς διανοίας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπίστησαντες τῆς τῆς προκειμένου δυνάμει, θεωρήσωμεν τὰ ἐν αὐτῷ. ποῖαν δόξαν εἰληφέναι φησὶ παρά τῆς πατρὸς ὁ υἱός, καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐπιδοῦναι; αὐτὸς δὲ ἡμᾶς τῆς ἐπιτύποις ἐρβύνης ἀπαλλάξει, λέγων ἵνα ᾧσι, καθὼς ἡμεῖς, ἐν. σὺ μὲν γὰρ τῆς φησὶ τῆς ταυτότητι ἐν ἔστιν ὁ σὺ θεὸς λόγος πρὸς ἑαυτὴν πατέρα, εἰ καὶ νοεῖται καθ' ἑαυτῶσαν ἐκάτερῳ ἰδικῶς. πῶς δὲ καὶ ἡμῖν γέροντες; καὶ ἴσον ἕσπον, οὐσαυδὼς δὴ λέγω, καὶ φησὶ καὶ τῶ θεοῦ φύσις ἀσύμβατος παντελῶς εἶναι αὐτῶς πᾶσι κτίσιν, ὡς ἐν ταυτότητι

superioribus habent; sicut illa quoque, quæ mox consequuntur. Ait namque: *In illo die, in nomine meo petetis: & non dico vobis quia ego rogabo Patrem de vobis. Ipse enim pater amat vos, quia vos me amastis, & credidistis quia ego a Patre exiui.*

Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Iesum Christum. Si cum foliis verique Dei cognitione Iesu Christi cognitionem necessario coniunctam consociatamque esse oportet, & hoc ipsum æternam vitam conciliat; cui obscurum esse potest, Christum verum esse Deum? Verbum sane caro factum est; sed mansit interim Verbum.

Vt credat mundus quia tu me misisti. Et ego claritatem quam dedisti mihi, dedi eis; ut sint unum, sicut & nos unum sumus. Ego in eis, & tu in me; ut sint consummati in unum. Per spicaci mentis oculo in rem propositam intendentes, quanam in ipsa abstrusa lateant, diligenter exploremus. Qualem itaque gloriam Filius a Patre accepisse se narrat, quam nobis deinde communem fecerit? Sane ipse ab hac quæstione nos liberat dum ait: *Vt unum sint, sicut & nos unum sumus.* Nam etsi Dei Patris Verbum secundum propriam hypostasin alius a Patre esse dignoscatur, naturali tamen identitate unum plane & idem est cum illo. At quo pacto Verbum illud unum quoque nobiscum factum est? Ad eundem omnino modum, puta secundum essentialem & naturalem identitatem: At cum diuina natura tanto a creatura distet intervallo, ut secundum essentiam cum ea coire

nequaquam valeat; ecquo, inquis, modo secundum naturam vnum ille factus est nobiscum, qui omnem omnino creaturam excellit? Verbum factum est homo, vt quemadmodum, quod quidem ad deitatis naturam spectat, vnum & idem est cum Patre, ita secundum naturæ humanæ habitudinem fit vnum quoque nobiscum. Hac enim ratione nos quoque in vnitatem consummati sumus.

Ioan. c. 10. v. 19.

Cum ergo sero esset die illo, vna sabbatorum, & fores essent clausæ, ubi erant discipuli congregati propter metum Iudeorum; venit Iesus, & stetit in medio, & dixit eis: Pax vobis. Non immerito dubitauerit hic quispiam, ac dixerit: Si Verbum post resurrectionem perinde ac ante venerandam crucem in corpore erat, quomodo conclusis foribus in medio discipulorum ex insperato apparuit? Ad hoc respondemus, diuina virtute factum id esse. Par est autem, vt Pauli dictum hoc loco in mentem reuocemus; ait is vero: *Itaque nos ex hoc neminem nouimus secundum carnem: & si cognouimus secundum carnem Christum, sed nunc non nouimus.* Sane post resurrectionem ex mortuis, dispensationis mysterio, propter quod carnem salubriter assumpserat, iam perfecto, diuina virtute & potestate utebatur; vt qui iam veluti opportuno tempore per ea potius, quam per exinanitionis conditiones, agnosci voluerit.

Ioan. c. 20. v. 22.

Et cum hoc dixisset, insufflauit, & dixit: Accipite Spiritum sanctum: quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt. Quidquid hic factum memoratur, hoc to-

λέγω τῆ κατ' οὐσίαν. πῶς οὖν ἐν ἡμῖν γέγονε Φισικῶς ὁ ὑπὲρ πλὴν κήσιν; γέγονε γὰρ ἀνθρώπος, ἵνα ὡσαύτως ὅστιν ἐν τῆ τῆς θεότητος φύσει πατέρας, οὕτω καὶ πατρὸς ἡμῶν ἐν γήϊναι ἁλώσει τῆ κατ' ἀνθρώποτα τετελειώμεθα γὰρ οὕτω καὶ ἡμεῖς εἰς ἓν.

Οὕτως οὖν ὁ ψίλας τῆ ἡμέρας ἐκείνη, τῆ μιᾶ τῆν σαββάτων, καὶ τῆν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν μαθηταὶ σωτηριζόμενοι διὰ τῆν φόβον τῆν Ιουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς: εἰρήνη ὑμῖν.] ἐπαπορήσαι τις αὐτῆν τὸ εἶδος, λέγων· εἰ ἐν σώματι καὶ μὴ πλὴν ἀνάστασιν ἢ ὁ λόγος, κατὰ καὶ πατρὸς τῆς ἡμῶν σαυροῦ, πῶς κεκλεισμένων τῆν θυρῶν ἀδοκῆτως εἰς μέσον ἠφῆν τῆν μαθητῆν; πατρὸς τῆν φάμεν, ὅτι διωάμει τῆ θεῶν. μεμνησται δὲ Παύλου λέγοντος· ὅτι ὡς ἡμεῖς ἀπὸ τῆ νῦν οὐδένα οἶδαμεν κατ' σαρκά· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατ' σαρκά Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν. μὴ γὰρ οἱ πλὴν ἐν νεκρῶν ἀναβίωσιν, ὡς τετελειωμένης ἡδὴ τῆς οικονομίας, ἐφ' ἣ καὶ ἡ τῆς σαρκὸς ἀνάληψις ἐπαρχῆθαι χρεώδως, ὁμοίᾳ καὶ διωάμει κέχρηται τῆ θεοπροπέϊ, διὰ τούτων μάλλον, ἢ διὰ τῆν τῆς κενώσεως μέτρων ὁππῶς γινώσκονται θέλων, ὡς ἐν καιρῶ κατήκοντι.

Καὶ τῶτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· λάβετε πνεῦμα ἅγιον. αὐτῶν ἀφῆτε τὰς ἀμώρπιας, ἀφῆνται αὐτοῖς· αὐτῶν κρατήτε, κρατήτωται.] ὅλον ὅστι θεοπροπέϊς τὸ

